

ΓΗ-Α-ΝΕΛ-Ο-4464.

Σοφωμός «Ο Θάνατος της Οργάνης»

α. α.1. Το ποίημα εκάσσεται στην παραδοσιακή ποιητική.

α.2. Δύο χαρακτηριστικά που αποδεικνύουν τον παραδοσιακό χαρακτήρα του ποιήματος είναι:

- 1) ύπαρξη ομοιομορφίας
«η αιδούλα - μυρούλα»
- 2) ύπαρξη λαϊκού μέτρου.

α.3. Ο τίτλος συνδέεται άμεσα με το περιεχόμενο του ποιήματος. Συγκεκριμένα, ο ποιητής αναφέρεται σε μια μοναχική κοπέλα «το λράδι παντοσε μονάχη περπατούσε», την οποία αρραβιάζει ο θάνατος «την κόρη τεύεφαι την είκανε βρον ωμο». Ο ποιητής περιγράφει με πρήξη οργισμών τον θάνατο της νεαρής προσδίδοντας στο ποίημα ζωντανά και παραστατικότητα.

β. β.1. Το ποίημα ξεκινά με ερωτηματικές προτάσεις συγκεκριμένα, ο ποιητής ρωτά «θυμάσαι αγαπη μου ... νεογέννητη μυρούλα;» «ηούχε τα μακιά ... κρώμα;» «κι είχε κόττα της ... αμοθουθουσε;», «κι καί αυτρά ... τα κιάλη;». Η πρώτη ερωτήσεων επιτελεί συγκεκριμένη λειτουργία στο ποίημα. Έτσι, μέσω αυτής ο ποιητής βρίσκει ένα πρωτότυπο τρόπο να δώσει πληροφορίες

για τη κεντρική ηρωίδα του ποιήματος Μέσω αυτών αισθητοποιείται η εσωτερική της εμφάνιση, καθώς και η μοναξιά της, η θλίψη της, η μεταγκοχία της.

β.2. Η αρχή και το τέλος του ποιήματος δομούνται με βάση το εκτίμημα κινδύνου. Εντούτοις, ενώ στην αρχή αναφέρεται χιμιά ο ποιητής βέβαια "παιδάδα" με ευγενερισμένα χαρακτηριστικά, στο τέλος του ποιήματος αποκαλύπτεται πως αυτή η "παιδάδα" είναι κόρη του. Μέσω αυτής της επιλογής, το ποιητικό υποκείμενο αποκαλύπτει κρυφά στοιχεία της ταυτότητας της κοπέας, με την οποία έχει άρρα ενσυνείδητη σχέση.

β.3. Δύο από τις εικόνες που αισθητοποιούν το υλίφια μεταγκοχίας του ποιήματος είναι:

α) Η μετέωρη γύνη, που έδεξε όπως ευοίταε μνήμα. Τη Μαύρη! γ.

β. Τον ναθισμένον έβρισκατε στο έρημο περσινάκι,
και γυνορά ετραγουδάτε της άνοιξης το κατάνη; γ)